

Nu niet. Nog niet.

Siska Goeminne

**Nu niet.
Nog niet.**

© 2018 –Siska Goeminne & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Frederik de Merodestraat 27, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 301
ISBN 978 94 6001 705 6
D/2018/11.676/428
e-boek:
ISBN 978 94 6001 706 3

Projectpartners:
Wablieft/Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit verhaal gaat over...

Parijs!

De stad waar je van droomt.
Als het niet goed met je gaat.
Of als het héél goed met je gaat.
Dan droom je van die stad vol leven en lawaai. Donkere straten, dronken gloed. Het is een plek waar je kunt verdwijnen, waar je kunt opgaan in het donker. Of in het licht, dat kan ook.

Daar, midden in de winter op vakantie in Parijs, loopt een vrouw, een moeder. Samen met haar twee dochters, de jongste en de oudste. Alle drie zijn ze een beetje blij, en een beetje bang.

Ver weg van Parijs, in een dorp in Vlaanderen, is er een man, een vader. Samen met zijn lief, jong en mooi. Allebei zijn ze blij, en toch ook bang.

De moeder heet Roos. Zoals de naam van die bloem, die teer is en snel verwelkt. De oudste

dochter heet Els, de jongste heet Leen, de vader heet Geert.
Zo gaat dat in Vlaanderen.
Je maakt het niet moeilijk, als het ook gemakkelijk kan.
Je kiest dus een naam voor je kind, kort als een blaf.

An, Jan, Miet, Piet.
Els, Kris, Bart, Bert.
Wim, Leen, Geert, Gerd.
Jef, Stef, Staf, Stan.

En het lief? Hoe heet het lief?
Helaas. Het is een lief-zonder-naam.
Je mag het dus gerust vergeten. Het lief doet niet mee in dit verhaal.
Al is het er wel, in het dorp in Vlaanderen.
Maar voor Roos, de moeder, bestaat het lief nog niet.
Zie je haar lopen, daar in het drukke Parijs?

Duizenden mensen lopen er in duizenden straten.
Ze krioelen door elkaar. Moe, triest of blij.
En allemaal zijn ze doodsbang van alleen zijn.

En allemaal dromen ze van minstens één mens die van hen houdt.
Voorgoed en voor altijd. Wat er ook gebeurt.
Duizenden mensen in duizenden straten...

Maar hier en nu, in dit verhaal, gaat het over Roos en haar dochters.

Nu niet.

Nog niet.

1

Roos laat haar dochters voor zich uit lopen, de jongste en de oudste. Ze wil even alleen zijn. Zo kan ze meer genieten van de drukte op de kleine, Franse markt. Ze geniet van de geuren en de herrie. Van de mensen tussen de kramen vol fruit en kaas en vis uit de hele wereld. De lucht smaakt naar het zuiden.

Ze likt aan haar droge lippen. De zon verwarmt haar gezicht. Roos glimlacht. Even vergeet ze de winterjas om haar koude lijf. Ze kijkt en geniet van de *Marché Mouffetard*. Ze luistert met een half oor naar de vlugge woorden van een verkoper. En ze vergeet.

Ze denkt niet meer aan de rimpels om haar ogen. Of aan de lijnen om haar mond. Niet aan de harde woorden. Niet aan de stille strijd. Ze denkt terug aan vroeger, terug in de tijd. Aan toen zij en Geert nog jong waren, en samen liepen, hier in Parijs.

Wat is het lang geleden. Het was een heel andere tijd, ze waren zo anders dan nu...